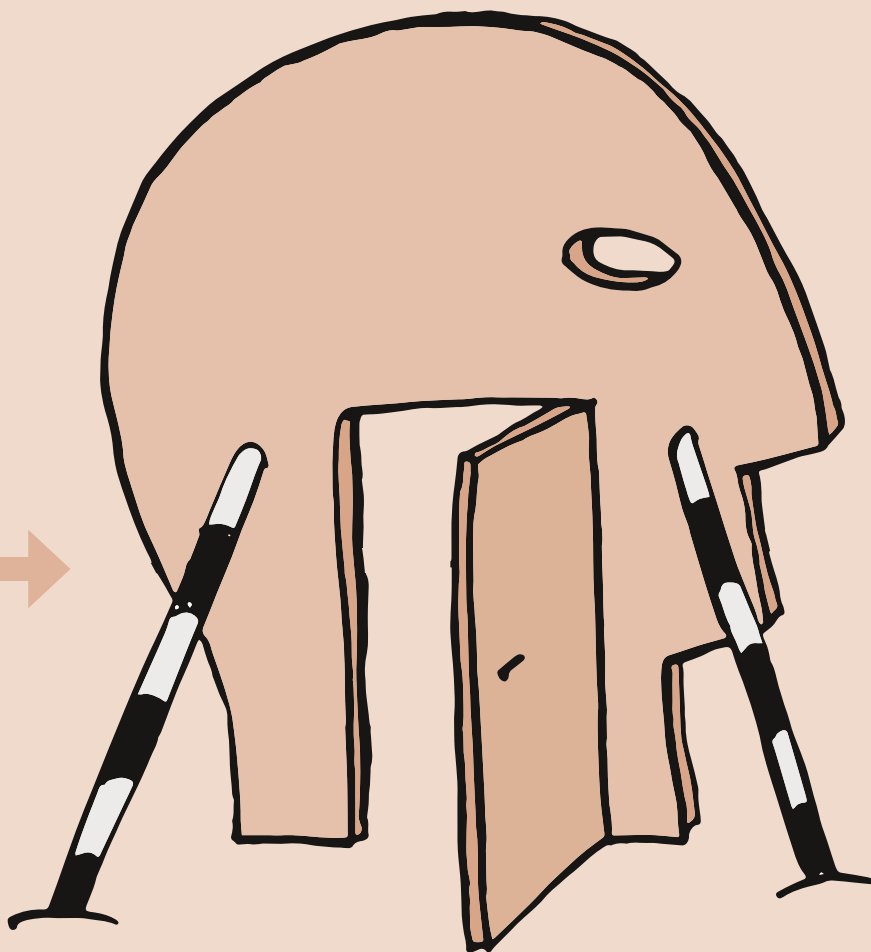

CESTA DO HLAVY

Mario Hanáček

Cesta do hlavy

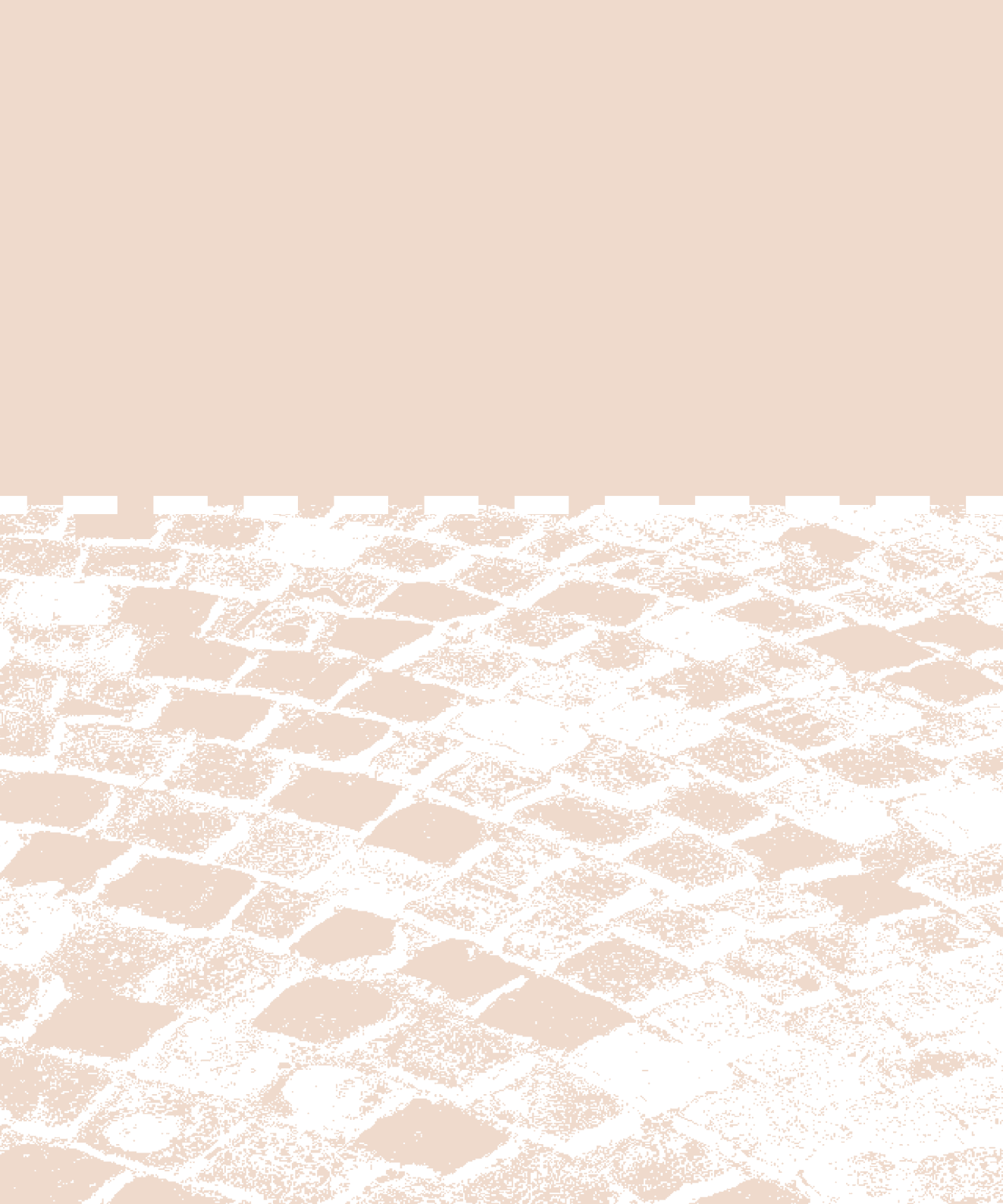
Mario Hanáček

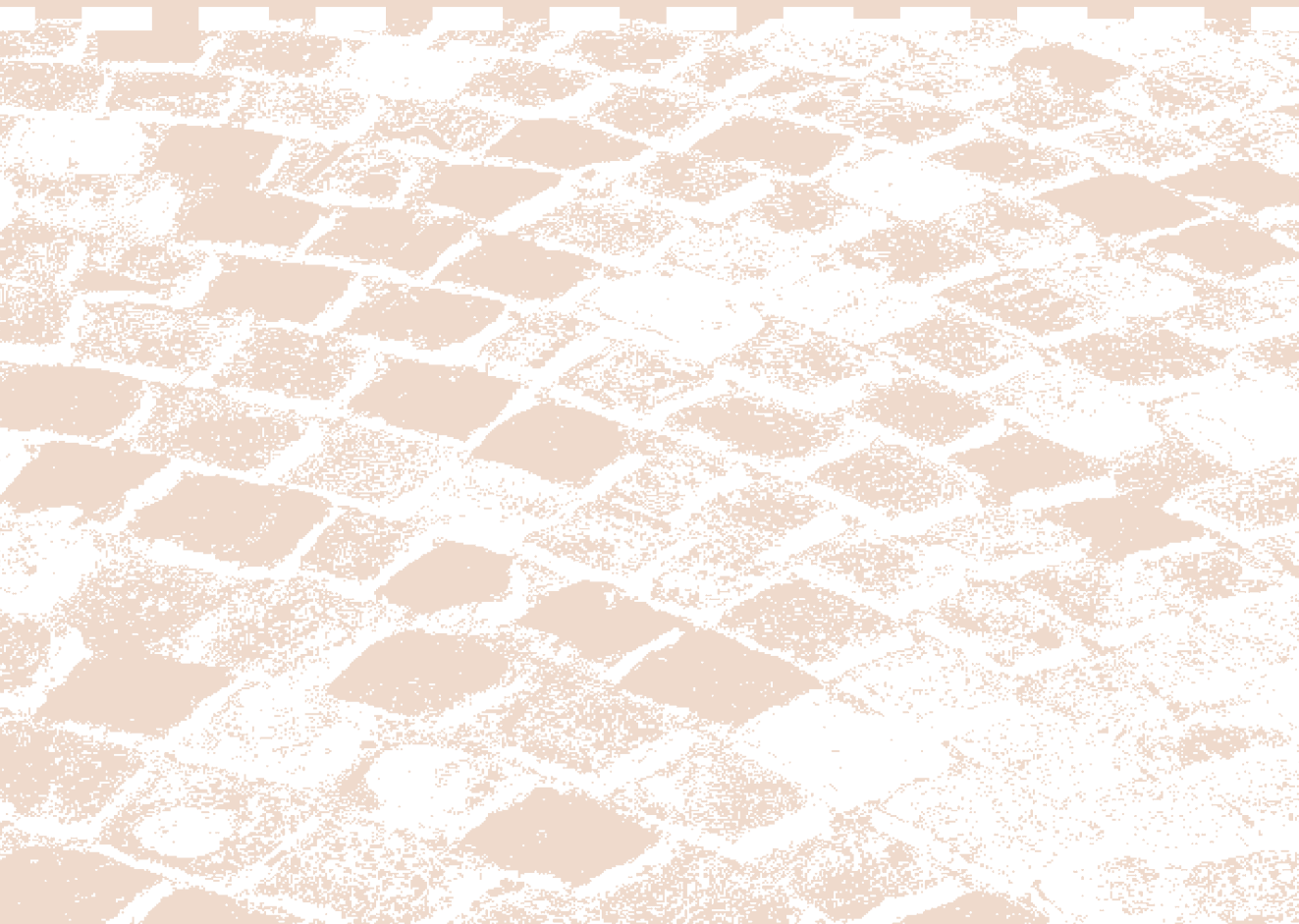
E-KNIHY
JEDOU

CESTA

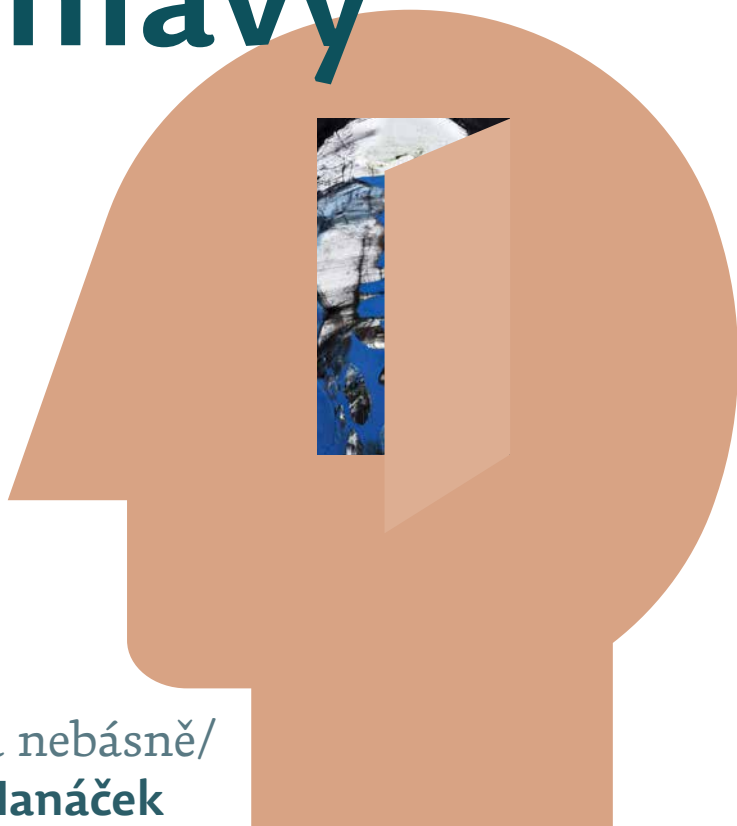

DO HLAVY

Cesta do hlavy

/básně a nebásně/
Mario Hanáček

/obrazy/
Jan Samec

© texty Mario Hanáček, 2016
© obrazy Jan Samec, 2016
ISBN 978-80-7589-380-2

Kmotři knihy

S poezií Mario Hanáčka jsem se seznámil až letos, v souvislosti se křtem jeho prvotiny KINO V HLAVĚ v pražském divadle Viola na Národní třídě. A oslovila mě hned od začátku svou osobitou mluvou, civilním jazykem, jakousi „nepoetičností“, což může být u básní překvapující, či dokonce vypadat jako protimluv. Autor ve své knize využívá témata, která tradiční básníci zrovna nevyhledávají – vždyť například politika, války, vojáci, sdělovací média a podobné motivy nám obvykle navozují zcela jiné než poetické pocity. Jejich negativní konotace, či přinejmenším všední každodennost se nejeví jako ideální pro básnickou inspiraci. A přesto s nimi autor umí vycházet i zacházet, zachycuje naši okolní současnost tak bezprostředně a přitom neokázale, že použije pro zobrazení „Našeho světa“ podtitul NEBÁSEŇ. Při přednesu této NEBÁSNĚ jsem intenzivněji pochopil hloubku Hanáčkovy prožívání a vnímání současného světa kolem nás. Nevím, zda je to báseň, či spíše sugestivní apel, výzva, abychom byli sami sebou a nenechali se vláčet všemi manipulátory kolem nás.

Nevím, kde jsou hranice básně a nebásně, ale vím jistě, že Mario Hanáček je současný BÁSNÍK. Potvrzuje to i několik ukázek pro chystanou knihu CESTA DO HLAVY, které jsem získal k přečtení. Z nich jsem také pochopil, že se zde objeví už více lyriky, jak v tématicce, tak ve výrazovém a formálním vyjádření. Každopádně i pro tuto další sbírku přeji autorovi neutuchající inspiraci a spoustu vnímavých čtenářů.

Jiří Štěpnička /listopad 2017/

Jako rodilý Hanák chovám k Mario Hanáčkovi přirozenou krajanskou náklonnost navzdory tomu, že pochází tuším od Zlína, a je tudíž patrně Valach. Coby člověk z rovin a byvší původce nějakých těch veršů ovšem rovnou a na rovinu přiznávám, že mu i nemálo závidím. Jeho totiž, na rozdíl ode mne, poezie nejenže neopustila, ale dopřála mu i na stará kolena zůstat romantikem. Budiž to přáno jemu i jeho čtenářům, k nimž se, rovněž na stará kolena, rád počítám.

Ivo Šmoldas /leden 2018/

„Hezkých holek je šlakovitě málo, avšak jsou,“ prohlásil mistr Antonín Důra ve Vančurově Rozmarném létu.

Po přečtení milé sbírky Mario Hanáčka „Cesta do hlavy“ mě napadla parafráze klasického výroku: Básníků je šlakovitě málo, avšak jsou.

Antonín Jirotko /leden 2018/

Bříza

Semínko jako ještě slepé batole si plavalo vzduchem,
pak přestalo foukat, a jak padalo, myslelo, že je to konec.
Když bez boulí doplachtilo na velkou louku za městem,
snažilo se předrůst trávu, kopřivy i vražedné maliny.

Všichni okolo, co létali, nebo rostli, mu říkali břízo
jako úplně stejným kamarádkám, co šuměly kousek dál.
Tak jsem asi ze semínka holka, řekla si ta mladá břízka,
a kdyby nebylo tolik mokro, ukázala by i své bílé botičky.

Jak šel čas, naučila se řeč všech věrných obyvatel louky,
prolínání hlásek v symfonii lyrických podvečerních tónů,
viděla krásu právě se rodícího slunce i poklid červánků,
koberec všech vůní a barev protkaný perličkami rosy

Její hladká bílá kůže už začíná mít zářezy vepsaných let,
často mívá pocit, že jen trochu stačí a sáhne si do mraků.
Další ráno jí však straka povídá, že se okolo dějí věci zlé,
ploty se staví, voda odvádí, stromy kácí, všichni utíkají.

Tak se začal příběh s lidmi, co postavili kolonii u lesa, domov stromů, květin, brouků si předělali pro svůj život, a trvalo nějakou dobu, než všem začali chtít rozumět, umět je chránit, snad i pomáhat tomu kousku přírody.

Neviditelný malíř začal na mnoha plátnech plnit přání, jak na šachovnici posouvat se stromky, půdou i domečky. Naše mladá břízka i její kamarádky měly na své lidi štěstí, nechali jim celou louku, i když jen na ježečka stříženou.

Ti hodní lidi měli ze semínka holku a ze semínka kluka, které tu vozili na nákladáčku, běhali s nimi za míčem, nosili je na koníčka, chytali bělásky, utíkali žihadlům a hrabali podzimní listí, které propadalo břízce mezi prsty.

Bylo tam hlasitě veselo, od skotačivého jara do barev podzimu, a smutno, když se z mraků otesáneků vysypala ospalá deka. Časem se zavěšená houpačka i kočárek někam odstěhovaly a vystřídalo je tajné randění i bujaré mejdany pubertáků.

Uprostřed rozkročená do krásy bříza na vše rozvážně shlíží, rozumí kotátku, které šplhá stále výš a dolů v náruči hasiče, s úsměvem sleduje taneček nadšení nad rodinkou hříbků a dělá domov všem místním, od ježků, veverek, po krtečky.